

jest tak příznačné všem Sedláčkovým pracím, že totiž jest zde nahromaděno tolik nových pohledů na různé sporné otázky práva rodinného, že tato práce bude hledaným východiskem jednotlivých vědeckých prací, věnovaných speciálním otázkám této materie.

Trojí úkol, jež má míti na zřeteli každá práce tohoto druhu, vyšla z pera vysokoškolského učitele, t. j. býti studujícím učebnicí, praksi vůdkyní a vědeckému dorostu podněcovatelkou, Sedláčkově dílo splňuje dokonale.

Doc. Dr. Vlad. Kubeš.

ANTONÍN HARTMANN: *Exekuční řád* (zákon ze 27. května 1896, č. 79 ř. z.) a *Exekuční zákon* (zák. čl. LX/1881) s novelami, uv. zákonem, prováděcími nařízeními atd. Druhé dopl. vyd. Praha 1934. »Čs. Kompas«. Stran 1867. — Osvědčené, nyní rozebrané první vydání Hartmannových Exekučních řádů z r. 1925, vychází nyní ve vydání druhém. Je v něm přihlédnuto nejen k novému zákonodárství (tak na př. k exekuční novele č. 23/1928, zák. č. 1/1933, 33/1934 atd.), nýbrž též k řadě nových výnosů a zejména judikatura je velmi pečlivě sledována až do konce dubna 1934. V celku zachovává toto vydání zásadní linii vydání prvního. Jen předpisy, platné na Slovensku a v Podkarpatské Rusi, nejsou textově uváděny u jednotlivých paragrafů exekučního řádu, nýbrž jsou sebrány ve zvláštním oddílu, což z důvodů přehlednosti lze jen schváliti. K ulehčení orientace jest však u všech paragrafů exekučního řádu odkaz na příslušná ustanovení exekučního zákona a naopak. Po úvodu, kde je podána zejména vystižná genese exekučního řádu, následuje oddíl I., obsahující předpisy platné v zemi české a moravskoslezské (str. 19—1473) a poté oddíl II., shrnující předpisy, platné v zemi slovenské a podkarpatskoruské (str. 1475—1763). Připojen je stručný obsah, časový přehled zákonů, nařízení, výnosů a seznam věcný.

Jednotlivé paragrafy jsou dokonale komentovány, opatřeny bohatým materiálem rozhodnutí soudních a rovněž jest u nich — pokud lze — uvedena příslušná literatura. Hartmannova práce je opravdu komentářem vzorným a pro praksi prostě nepostradatelným. Lze proto plně souhlasiti s autorovou nadějí, že vydání toto bude vhodnou pomůckou pro revisi jednotného exekučního řádu.

Doc. Dr. Vlad. Kubeš.

DR. IUR. ET PHIL. FRITZ FLANDRAK: *Die Praesumptionen im Strafrecht*. Manz'sche Verlags- und Universitätsbuchhandlung, Vídeň 1933, stran 140, cena S 7.50. — V nové Flandrakově práci máme před sebou poutavé zpracování jednoho z nejvíce zanedbaných oborů trestního práva. Zatím co v občanském právu je problém praesumpcí čili domněnek dosti zpracován, schází pro oblast trestního práva příslušná literatura skoro úplně. Kniha Flandrakova chová tedy v sobě kromě předností, plynoucích se zdařilého zpracování tématu též značnou dávku originality. — O praesumpci jde v trestním právu vždy, »když zákonodárce stanoví jako podmínku trestní sankce jiné skutečnosti, než na nichž mu opravdu záleží«. Jasněji nám problém vysvitne, přistoupíme-li k němu s druhé strany: zákonodárce chce dosáhnouti jistého účelu, na příklad bezpečnosti života a majetku na frekventovaném místě a volí k tomu jako prostředek normu, která stanoví trest na jednání tomu účelu se přičící, tedy na jednání zmíněnou bezpečnost ohrožující. Má na vůli, aby skutkovou podstatu vymezil zcela obecně tak, že potrestán bude každý, kdo se chová tak, že ohrozí bezpečnost na určitém místě. Je však též možnost, že se dá odraditi potíže, které v praksi důsledkem příliš obecné skutkové podstaty snad vyvstanou, a omezí se na to, že jako podmínku trestnosti stanoví na příklad jízdu rychlejší než 10 km za hodinu na onom místě. Zákonodárce má totiž za to, že z jízdy rychlejší než 10 km/hod. možno usuzovati na její nebezpečnost, a té chce právě zabrániti. Ve stanovení maximální přípustné rychlosti shledáváme praesumpci, vyjadřující a nahražující nám vlastní důvod, proč na jisté jednání stanoven byl trest. Tímto důvodem bylo zabezpečení provozu na jistém místě. — K praesumpcím se v trestním zá-

konodárství uchylujeme proto, abychom ulehčili důkaz, že rozhodné skutečnosti v daném případě nastaly, jak toho žádá zájem na jednotnosti rozhodování, současně se však musíme smířiti se skutečností, že pomocí praesumpce můžeme svůj ideál jen neúplně vyjádřiti. Záleží-li nám — abychom zůstali u našeho příkladu — na bezpečnosti dopravy, pak pevným stanovením maximální hranice rychlosti jednak nevystihneme všech případů, kdy jízda byla nebezpečná, protože rychlost není jedinou složkou nebezpečnosti jízdy, na druhé straně pak nepotrestáme ty, kteří, maximální hranici nepřekročivše, přece bezpečnost ohrozili. — Tenor Flandrakovy kriminálně-politické práce je v tom, aby praesumpce, v nichž spatřuje, často ovšem nutné, zlo v moderním trestním právu, byly redukovány na minimum. Měřítkem při této reformě jest mu poměr mezi užítkem praesumpce, jevícím se v ulehčení důkazního břemene, a mezi škodou jí způsobenou, záležející v tom, že jen neúplně vyjadřuje to, co jsme jí chtěli vyjádřiti. Kritice platných předpisů rakouského, a tedy ve značné míře i čs. trestního práva, s tohoto hlediska věnuje pak autor valnou část své zajímavé publikace.

Kert.

SOCIÁLNÍ POJIŠTĚNÍ. S komentářem Dr. Jindřicha Tučného. Právo československé. Sborník zákonodárství a judikatury, roč. I., č. 8, Praha 1934, 8°, str. 572. — S pohotovostí, kterou si vytкло vydavatelství sborníku »Právo československé«, vychází zde již koncem září komentovaný zákon o pojištění zaměstnanců pro případ nemoci, invalidity a stáří ve znění posledních novel (nař. č. 112/34 a 143/34). Kniha po stručném úvodě autora obsahuje novelovaný text zákona, k jehož paragrafům autor připouje jednak význačnější výňatky z důvodových zpráv k původnímu zákonu z r. 1924 a k novele z r. 1934, jednak výkladné poznámky svoje, jednak judikaturu a jiná rozhodnutí. Vlastní poznámky autorovy jsou povahy spíše didaktické, upozorňují na souvislost zákonných ustanovení, na jiné právní normy komentovaným zákonem dotčené atd. Zřejmě snaží se býti co nejstručnější. Největší část komentáře zabírá judikatura, kterou autor uvádí v souvislém výkladu k jednotlivým normám s citacemi dat judikátů v závorkách. Po této stránce obsahuje kniha materiál velmi bohatý. Je přirozené, že sociální pojištění, které zahrnuje nejpočetnější třídu obyvatelstva t. j. několik milionů pojištěnců, vykazuje ve svém ohromném aparátu správním a soudním za několik let své účinnosti již dnes přímo nepřehledné množství rozhodnutí zásadní povahy. K tomu přistupuje množství oběžníků Ústřední sociální pojišťovny uveřejňovaných v jejím Věstníku a — pokud jde o nemocenské pojištění — řada ještě předpřevratových rozhodnutí rakouského správního soudu atd., které ještě i dnes bývají praxi vodítkem. Z toho všeho Tučného komentář zachycuje — byť jen ve formě stručných právních vět — všechno nejvýznamnější. A tímto výběrem a shrnutím velikého materiálu, který jinak by bylo shledávati v různých sbírkách, věstnících a starších komentářích, přinesl autor pro praxi příručku velmi dobrou.

Jinak kniha — ne vinou autora, nýbrž patrně podle intencí vydavatelstva — neobsahuje ničeho více než právě text zákona v dnešním znění s uvedenými poznámkami. Neobsahuje ani obvyklého úvodního podrobnějšího výkladu o vývoji pojišťovacího zákona, ani otisku jiných zákonů a norem k výkladu a použití komentovaného zákona potřebných, ani konečně věcného rejstříku. I typograficky je kniha vypravena dosti jednoduše: nemá orientačních hlaviček na horním okraji stránek ani — což bych pokládal za nedostatek citelnější — žádného označení, které zákonné ustanovení bylo změněno novelisací z r. 1934, ačkoliv by jistě — už pro posuzování starších případů — bylo vítáno, kdyby u každého ustanovení bylo již na prvý pohled patrné i to, pochází-li jeho znění z r. 1924, 1928 či 1934. Všechny tyto námitky týkají se však celého sborníku, v daném případě však více vynikly, poněvadž tu jde o číslo jak objemem větší, tak obsahem významné.

Zdeněk Neubauer.